

Kennismaking

Een tijd van oorlog en strijd. Hoewel de mensen en de magiërs lange tijd vreedzaam samen hadden geleefd waren er nu verschillende groepen gelovigen ontstaan die de magie van de magiërs probeerde te gebruiken in hun voordeel. Zij ontvoerde voornamelijk de Watchers en dwongen hen op verschillende manieren tot het krijgen van visioenen. Hun voorkeur lag daarbij het meest bij de lijn van de Wolf omdat zij het visioen een zo positief mogelijke uitkomst konden geven. Op die manier werden ze nog machtiger. Zo probeerde ze de absolute overheersing over de aarde te krijgen. De Kortanen waren de grootste en hardvochtigste. Zij ontvoerde zowel Wielders als Watchers en martelde hen voor jaren achtereen. Hun kracht en invloed werd zo snel sterker dat het de magiërs zelf waren die uiteindelijk een tegen aanval aan gingen. Ze verzamelde zich en trokken ten strijde. Hun gevechten gingen er vaak bloederig aan toe en beide partijen leden veel verliezen, maar uiteindelijk kregen de magiërs de overhand en drongen de Kortanen terug tot in hun schuilplaatsen. De nieuwe missie was het vinden van deze schuilplaatsen en alle Wielders en Watchers die daar gevangen zaten bevrijden.

Vince wisselde zijn taken af. Hij was een van de weinige die nog van de lijn van de Wolf was en daarom erg waardevol in de verzorging van de gewonden, maar hij had zelf veel geleden onder de Kortanen en zo veel als hij kon zocht hij mee naar de schuilplaatsen om de hen te verjagen.

“Vince! ...Vince!!” Riep ze vanachter zijn kamerdeur.

“Wat is er?” Hoorde ze hem vanuit de verte met een slaperige stem terug roepen. Hij had de hele dag gewerkt en veel van zijn krachten moeten gebruiken om een paar ernstig gewonden te helpen. De strijders hadden gevraagd of hij met hen mee ging een nieuw ontdekte schuilplaats van de Kortanen binnen te vallen, maar hij had hen moeten afwijzen. Hij was te uitgeput.

“Er zijn er 4 nieuwe.”

“Ik kom” Zijn stem klonk nu veel wakkerder en ze hoorde hem uit bed springen.

De vrouw wachtte op hem en terwijl ze naar de ziekenzaal liepen gaf ze hem een korte briefing.

“3 Watchers en een Wielder. Hij is er vrij goed aan toe, ik denk niet dat ze hem echt veel mishandeld hebben, maar vooral gebruikt om te trainen. Volgens Darvo was het niet nodig hem binnen te brengen, maar ik wilde zeker zijn. De vrouwen zijn er slechter aan toe. Ze zitten onder de blauwe plekken en ik denk dat ze heel wat inwendige kneuzingen en misschien zelfs wel wat breuken en dergelijke hebben. Er is er echter maar eentje die me echt zorgen baart. Ze zou onderweg heel wat terug gevochten hebben en wilde eigenlijk niet meekomen, maar ze is er het slechtst aan toe en heeft dringend hulp nodig. Toen ik je ging halen...”

“Laat me los!” Klonk het geschreeuw door de gang die uitkwam op de ziekenzaal. “Blijf van me af!” Geluiden van een gevecht en geroep van anderen klonken op.

Vince en Hima versnelde hun pas.

“Au! Kreng!” Hoorde ze een mannen stem roepen.

“Houd haar tegen!” “Pas op!”

De deur van de ziekenzaal vloog vlak voor hen open en er verscheen een verwilderde jonge vrouw. Ze droeg nog slechts fracties van kleding dat lang geleden al aan stukken gescheurd was, haar haren zaten in de war en haar lichaam was op verschillende plekken van paars tot lichtgeel gekleurd.

Vince reageerde snel en greep de vrouw vast. Zonder te kijken haalde ze naar hem uit en probeerde zich van hem los te maken. Ze schopte, sloeg en dreigde zelfs hem te bijten. Snel draaide hij haar arm achter haar rug en trok haar tegen zich aan. Hij legde zijn hand op haar voorhoofd en fluisterde zachte woorden.

“Nee! Niet doen, niet...” Verder kwam ze niet en zakte in zijn armen ineen. Hij tilde haar van de grond en bracht haar naar een van de bedden. Verschillende mannen en vrouwen zuchtte opgelucht. De meeste waren gewone mensen, familie of goed bevriend met een magiër en hadden geen schijn van kans tegen haar gehad.

“Zoals ik al zei; ze wil koste wat kost hier weer weg. We hebben geprobeerd uit te leggen dat we haar willen helpen, maar het dringt gewoon niet door.” Ronde Hima haar briefing af.

“Ik zal eerst een assessment maken van de andere drie, zij gaat voorlopig nergens heen.” Hima knikte en nam hem mee naar de andere slachtoffers.

Darvo werd na een kort gesprek ontslagen, meer was er niet nodig. Tess en Kitra waren zwak maar bij bewustzijn. Kitra haar verwondingen waren minimaal. Enkel wat rust en extra eten zou genoeg zijn om haar weer op de been te krijgen. De rest zou vanzelf wel genezen. Ze zou de volgende ochtend al wel weer kunnen vertrekken.

Tess had een gekneusde enkel en Vince had maar een fractie van zijn krachten nodig om haar lichaam te helpen met de genezing. Het zou echter nog een paar dagen duren voor ze er weer fatsoenlijk op zou kunnen lopen. Ze was ook ernstig ondervoed en Vince besloot haar een paar dagen te houden.

Daarna kwam hij terug bij de jonge vrouw. Hij legde een hand op haar hart en de andere hield hij boven haar voeten zoals hij bij de andere ook had gedaan. Terwijl hij onverstanebare woorden prevelde bewoog hij met zijn hand steeds verder omhoog over haar lichaam. In gedachte maakte hij een lijst van alle verwondingen die hij op deze manier gewaar werd.

Haar linker enkel was gebroken geweest en slecht terug aan elkaar gegroeid, de rechter knie had een paar flinke klappen gehad waardoor de banden geblesseerd waren. Hij kwam bij haar bekken aan en was blij te ontdekken dat ze intern geen verwondingen had, hoogstwaarschijnlijk was ze nooit verkracht geweest en ze was nog nooit zwanger geweest. Er waren er al zo veel meer waar dat anders bij geweest was.

Verder ontdekte hij nog 3 gebroken ribben, een schouder die regelmatig uit de kom was geraakt, een bovenarm die eveneens gebroken was geweest en slecht aaneen gegroeid en haar hersenen vertoonde nog verschijnselen van meerdere hersenschuddingen. Hij hielp haar lichaam zo veel mogelijk om het genezingsproces te versnellen, maar wist nu al dat hij de scheef gegroeide botten opnieuw zou moeten breken om het echt weer goed te krijgen. En als hij haar echt verder wilde helpen had hij de hulp nodig van een Watcher. Het liefst een van het Wolven niveau, maar die had hij niet voorhanden. Als een Watcher van het Herten of Beren niveau een goede uitkomst kon voorzien kon hij haar ook gebruiken, maar dat wist hij nooit op voorhand.

Hij trok zijn handen terug en zuchtte.

“Ze is er veel slechter aan toe dan de andere.” Concludeerde Hima die zijn opsomming keurig had opgeschreven. Vince knikte.

“Ja inderdaad, ik vraag me alleen af waarom.”

“Ze bleef zich maar verzetten.” Klonk een stem achter hun.

Tess zat rechtop in haar bed en schudde haar hoofd terwijl ze met gefronst voorhoofd naar de jonge vrouw keek.

“Wat ze ook van haar wilde ze weigerde pertinent. Ze heeft me wel eens verteld hoe ze haar in het begin gewoon geen eten gaven, maar dat hebben ze snel opgegeven. Ze at gewoon niet, wetende dat ze te waardevol was om te laten sterven. Ik weet alleen niet of dat het beter heeft gemaakt. Ze hebben haar op zoveel manieren pijn gedaan. We konden haar geschreeuw soms tot in onze kerkers horen.” Een rilling trok door Tess haar lichaam.

“Hoe lang is ze bij hen geweest?” Vroeg Vince die nu wel meer wilde weten.

“Dat weet ik niet. Ze was er al toen ik aankwam. Jaren, denk ik. Ze moet nog heel jong zijn geweest want ze heeft me wel eens verteld dat ze haar op de een of andere manier verleid hebben voor hen te werken. Ze heeft geloof ik een relatie gehad met een van hen. De mannen pestte haar daar altijd mee. Ik denk dat toen ze ouder werd en begon te begrijpen wat er allemaal gebeurde ze zich pas is gaan verzetten.”

“Ze is ook zo dom!” Kwam Kitra, in het bed achter Tess, er tussen. “We hebben haar meerdere malen gezegd dat ze haar situatie alleen maar erger maakte, maar ze wilde gewoon niet luisteren.”

“Nee natuurlijk niet, als zij zich gewonnen had gegeven dan waren we allemaal gedoemd geweest. Je zou blij moeten zijn dat ze het zo lang heeft vol gehouden. Je denkt toch niet dat ze ons nog nodig hadden als zij zou doen wat ze vroegen.” Beet Tess terug. Kitra snoof minachtend, wat Tess alleen maar bozer maakte.

“Jij gaf hen gewoon wat ze wilde, jij hebt zelfs niet gevochten.”

“Wat had dat uitgemaakt, wat ik zie staat toch vast. En ik ben beter behandeld dan jullie, of niet soms.”

“Je bent een verrader, dat is wat je bent.”

Ineens werd het koud in de kamer en hoewel beide vrouwen nog meer narigheden wilde roepen hielden ze verbaasd hun mond.

“Weten jullie hoe ze heet?” Vroeg Vince nu het stil was en warmde ondertussen de kamer terug op. Hij had al wel vaker gemerkt dat plotselinge kou zelfs de meest furieuze heethoofden tot zwijgen kon brengen.

“Liv, ze heet Liv.” Antwoorde Tess.

De volgende dag was Kitra klaar om te vertrekken. Ze werd voorlopig ondergebracht bij iemand anders tot ze besloten had of ze mee wilde vechten of weer zou vertrekken.

Vince haalde Revi, zijn zus, om hem te helpen met Tess en Liv. Samen genazen ze Tess haar enkel. Daarna overliepen ze de verwondingen van Liv en wat ze eraan konden doen.

“Ik denk dat je haar beter eerst kan wakker maken en proberen met haar te praten voor je weer botten gaat breken. Ze is een wolf dus als ze mijn hulp niet wilt kan ze die afwijzen en tegengaan. Dan breng je haar misschien alleen maar meer in gevaar.” Stelde Revi voor. Vince knikte bedenkelijk.

Hij had ook al lang bedacht dat hij haar ooit moest wakker maken en dat baarde hem zorgen. Hij had geen flauw idee hoe ze zou gaan reageren en hoopte vooral dat ze zichzelf niet zou verwonden in een poging te ontsnappen. Maar meer nog hoopte hij dat ze zich zou laten genezen. Ze was een wolf en misschien wel de laatste, haar waarde was onschatbaar.

“Ja, je hebt gelijk. Maar dat doe ik liever alleen. Ik kan haar in mijn eentje wel aan, maar ik zou niet graag per ongeluk iemand anders pijn doen.”

“We kunnen haar naar de kamer achterin brengen. Dat is een beperkte ruimte en daar kun je niet veel mis doen.” Stelde Hima voor, die ook bij het gesprek had gezeten. “Zorg alleen dat je niet het hele huis afbrandt, wil je.” Glimlachte ze en seinde een paar vrouwen om haar te helpen het bed te verplaatsen.

“Bedankt voor je vertrouwen.” Lachte Vince en stootte haar vriendschappelijk aan.

Langzaam haalde hij zijn handen van het slapende lichaam. Hij wist dat het even kon duren voor ze weer wakker werd, maar zijn instinct vertelde hem voorzichtig te zijn. Het duurde inderdaad niet lang voor haar ogen begonnen te knipperen.

Ineens sprong ze op van haar bed en vluchtte naar een hoek van de kamer. Vince bleef rustig zitten. Hij had ongezien alles afgesloten. Hij luisterde naar haar versnelde hartslag, haar ademhaling, hij rook haar angst en voelde haar lichaam trillen onder de vrijgekomen adrenaline. Zoekend naar een uitweg keek ze de kamer rond, maar Vince zat zelf vlak bij de deur en de ramen konden in deze kamer niet worden geopend.

Ze keek nog eens schichtig de kamer rond en leek een besluit te nemen. Ze sprong op de vensterbank en sloeg zo hard ze kon met haar vuist tegen het raam. Maar ze raakte het raam niet, het leek wel alsof er een onzichtbaar kussen voorgehouden werd dat haar hand zacht opving en terug deed veren. Ze probeerde het nog een paar keer, maar sprong toen van de vensterbank en ging terug in haar hoek staan. Hoewel hij betwijfelde dat ze het opgaf bleef ze waar ze was en keek hem wantrouwig aan. Het duurde nog lang voor hij haar hartslag iets hoorde vertragen en ze rustiger begon te ademen. Een menselijk lichaam kon maar voor korte tijd, zonder nieuwe stimulans, in paraatheid gehouden worden.

“Ik ben Vince.” Begon hij met zachte stem. Ze bewoog zich niet, maar bleef hem aankijken. “Ik ben onderdeel van een groep mensen en magiërs die tegen de Kortanen vecht. We hebben jou en je vrienden, Kitra, Tess en Darvo weten te bevrijden.” Hij pauzeerde in gedachte zocht hij naar informatie die een reactie kon uitlokken. “Ik wil je graag helpen...”

“Je houd me gevangen!” Onderbrak ze hem.

“Nee, absoluut niet. ...”

“Waarom mag ik dan niet vertrekken?” Ze gaf hem weinig kans het uit te leggen, maar hij begreep heel goed dat ze hem niet vertrouwde.

“Ik wil je graag helpen...beter maken. Je hebt een paar slecht geheelde breuken, ik kan die genezen.”

“Waarom zou ik jou vertrouwen.”

“Ik geef toe dat je daar nu nog geen reden voor hebt, maar je hebt me ook nog geen kans gegeven.”

“Oké, bewijs het maar.” Zei ze uitdagend.

“En hoe wil je dat ik dat doe, vertrouwen is niet zo maar te winnen.”

“De dolk.” Ze wees naar zijn heup. “Geef hem aan mij.” Commandeerde ze. Vince twijfelde even, maar besloot dat het het risico waard was. Zelfs als ze hem ermee zou aanvallen zou hij het hoogst waarschijnlijk wel winnen. Hij haalde het wapen uit de houder en bood hem aan haar aan. Ze pakte hem echter niet op. Hij hoorde haar even ademhalen en legde toen haar hand er bovenop en sloot haar ogen.

De dolk draaide zich om in de hand van zijn eigenaar. Er verschenen mannen gehuld in zwarte kleding met gouden kettingen, het lemmet raakte besmeurd met bloed en werd weer schoon geveegd. Daarna verschenen er gewonde mannen en vrouwen en werd het mes gebruikt als instrument om pijlpunten en splinters te verwijderen. En als laatste werd het gebruikt om hout, vlees en groente te snijden.

Het visioen was voorbij, maar Liv hield haar ogen gesloten. In gedachte zocht ze naar andere toekomsten voor de dolk, toekomsten waarin zijn huidige eigenaar hem tegen magiërs zou gebruiken, maar ze vond er geen.

Gipsen

“Ben je er klaar voor?” Vroeg Vince. Liv lag in haar bed. Er stonden twee mannen en Vince om haar heen en aan haar hoofdeinde stond Ravi.

“Hou op stomme vragen te stellen en doe het gewoon.” Beet ze. Vince knikte. De andere twee mannen leunde voorover en duwde haar tegen het bed zodat ze zich niet kon bewegen. Vince greep haar bovenarm vast en oefende zo veel mogelijk druk uit terwijl hij onverstaanbare woorden prevelde. Liv verzette zich zo min mogelijk, maar de pijn die snel opkwam was bijna ondragelijk. Ze kreunde en kneep zo hard ze kon in de rand van haar bed terwijl ze haar hoofd weg draaide. Ineens klonk er een knak en voelde Vince het bot onder hem breken. Hij trok het gebroken bot uiteen en zette het nu recht terug ineen. Liv kronkelde van de pijn, maar hield haar arm stil. Nu legde Ravi haar handen boven op die van Vince. Ze sloot haar ogen en in gedachte zag ze de breuk mooi genezen. Liv voelde de pijn langzaam weg trekken.

Toen de breuk helemaal genezen was lieten ze haar arm weer los.

“Kun je hem bewegen?” Vroeg Vince terwijl iedereen zich weer ontspande en overeind kwam.

Liv tilde haar arm op en maakte elke beweging die ze kon bedenken. “Dat ziet er goed uit. Laat me eens voelen.” Ze liet hem doen en bedankte ondertussen de helpers.

“Doen we ineens mijn enkel?” Vroeg ze toen Vince haar tevreden los liet.

“Weet je zeker dat je niet een dag wilt wachten?” Vroeg hij onzeker.

“Waarom, morgen gaat het net zo veel pijn doen als nu en dan ben ik er maar meteen vanaf.”

“Ja, oké, maar...” Sputterde ook Ravi, maar op een signaal van Vince hield ze zich in.

Liv was hier nu 3 weken en hij had haar ondertussen goed leren kennen. In het begin vertrouwde ze niemand anders en was hij de enige die ook maar iets bij haar gedaan kreeg al moest hij voor bijna alles onderhandelen. Dat was nu beter, maar hij had wel geleerd haar niet tegen te spreken.

De twee mannen grepen haar opnieuw beet, Vince en Ravi namen hun positie bij haar enkel in en Liv greep zich vast. Alles verliep zonder problemen tot Ravi haar handen op die van Vince legde en zich het genezingsproces voor de geest haalde. Maar het verliep niet optimaal, ze probeerde een betere uitkomst voor de geest te halen, maar ook haar tweede optie was niet beter.

“Vince stop!” Riep ze en trok snel haar handen weg. “Ik kan het niet, het zal niet goed genezen.”

Legde ze uit toen iedereen haar verbaasd aankeek.

Vince schudde zorgelijk zijn hoofd. Dit was precies waar hij altijd bang voor was. Ravi was van de lijn van de Beer en had maar twee mogelijke uitkomsten, als die beide niet goed waren hield het op. Het bot was nu gebroken en moest op natuurlijke manier genezen. Zelfs Liv kon hen niet helpen, hoewel ze van een hogere lijn was en dus meer mogelijkheden had kon ze nooit een visioen voor zichzelf creëren en dus haar eigen genezing niet helpen.

“Wat!? Dat meen je niet.” Riep Liv uit en sloeg de mannen van zich af. Haar enkel deed niet meer zo veel zeer, enkel het breken was echt pijnlijk.

“Het spijt me, ik...” Ravi voelde zich duidelijk schuldig en Liv kreeg een beetje met haar te doen.

“Het geeft niet, je kan er niets aan doen. Maar wat doen we nu?” Ze keek hoopvol naar Vince, maar die trok zijn schouders op.

“Gipsen en geduld hebben. Ik heb de botten beter gezet dus ze zouden toch beter moeten genezen. We moeten alleen de omstandigheden van Ravi haar visioenen proberen te vermijden.” Hij richtte zich nu tot Ravi. “Kun je zien waardoor het in die situaties niet goed genas?” Ravi sloot haar ogen en concentreerde zich. Ze deed haar uiterste best beide visioenen zo helder mogelijk te krijgen zonder een keuze te maken. Als ze een keuze maakte dan kon de situatie niet meer veranderd worden en zou Liv de rest van haar leven kreupel blijven.

“Voor zover ik kan zien is het vooral omdat ze er te snel weer op gaat staan en hem gaat gebruiken.”

“Goed dan nemen we de veiligste optie. We doen je een gips om en de komende twee maanden blijf je hier.”

“Wat! Dat kun je niet menen. Wat ga ik hier nog twee maanden liggen doen.” Protesteerde ze.
“Helemaal niets. Je gaat hier liggen en je enkel zo min mogelijk belasten.” Gaf hij terug.
“Mooi niet. Om te rusten hoef ik hier niet te zijn, dat kan ik ook ergens anders doen.”
“Je hebt toch gehoord wat Ravi zei. Je gaat hem te snel weer gebruiken en dan ben je de rest van je leven mank. Is dat wat je wilt?” Hij zette haar voor het blok. Boos kruiste ze haar armen en zweeg.
“Mooi, Ravi haal het gips materiaal.” Vroeg Vince nog op dezelfde indringende toon als hij voor Liv had gebruikt en Revi had zich nog nooit zo snel uit de voeten gemaakt.

De dagen daarna hield hij haar goed in de gaten. Ze paste gezamenlijk haar kamer aan zodat ze daar vrijwel in haar eentje uit de voeten kon en Vince fabriceerde zelf een stel krukken, op maat gemaakt, zodat ze zich ook door de rest van het gebouw kon voortbewegen.
Hij zorgde er zelfs voor dat ze af en toe even naar buiten kon voor wat frisse lucht. Meestal ging hij dan even mee, maar soms regelde hij iemand anders. Een paar keer vroeg hij Kitra om met Liv mee te gaan, maar dat resulteerde in een hoop ellende. De ene keer kwam Liv gewoon alleen terug, omdat Kitra haar had achter gelaten voor interessantere dingen. En een andere keer kwamen ze beide kwaad terug. Liv had toen geroepen dat als ze ooit nog met Kitra naar buiten moest ze persoonlijk haar gips zou openbreken en vertrekken, mank of niet.

Het was al laat op de avond toen Vince en Liv samen op een bankje vlak bij de ziekenzaal zaten. Het was een warme zomerdag geweest en Liv had de hele dag op gehokt gezeten, toen het eindelijk begon af te koelen kreeg ze Vince zo ver, na zijn shift, met haar mee naar buiten te gaan. Nu zaten ze er al enige tijd en Vince had al meerdere keren voorgesteld terug naar binnen te gaan, maar Liv had hem steeds weer overgehaald nog heel even te blijven. Nu gaf hij gemakkelijk toe, hij zat namelijk zelf nog op een vraag te branden die hij al even wilde stellen, maar wist niet goed hoe hij die moest formuleren.

“Liv?” Begon hij, al zijn moed bijeen rapend. Ze knikte maar keek hem niet aan. Ze had haar hoofd achterover gelegd en keek op naar de sterren. “Tess heeft me wel eens verteld dat je...lang bij de Kortanen bent geweest...” Nu tilde ze haar hoofd op en ging recht zitten. “Ik...ik vroeg me af...hoe lang? ...Als je het er liever niet over hebt dan begrijp ik dat heel goed. Ik...ik vroeg het me gewoon af. We hebben nog nooit iemand bevrijd die langer dan 3 jaar bij hun is geweest.”

Liv keek zwijgend naar haar handen en Vince dacht al bijna dat hij misschien maar beter een ander onderwerp aanhaalde toen ze begon te vertellen.

“Ik was 22 toen ik een van hen ontmoette.” Ze zuchtte. “Hij was enorm vriendelijk en vertelde me alles over hun geloof. Hoe ze geloofde dat wij hen naar de hemel konden brengen. Dat onze kracht bedoeld was om te delen met de gewone mensen. Ik was nog niet lang weg van huis en kende daarvoor alleen de boerenjongens uit mijn dorp. Hij was een man van de stad en met status. Ik denk dat ik meer gecharmeerd was door zijn mooie verhalen, maar toen voelde het als verliefdheid. Ik wist niet beter, kende niets. In het dorp was ik altijd veilig geweest en had er nooit iemand kwade bedoelingen met me gehad.” Ze keek even op naar de sterren. “In het begin begon hij met kleine dingen te vragen. Hier en daar eens een visioen voor hem of een vriend of zo. En elke keer bedankte hij me uitbundig en overlaadde me met complimenten en cadeaus. Hij vertelde me hoe dom de huidige leider van de Kortanen was, omdat hij geen inzicht had in hoe belangrijk wij magiërs waren en ik raakte er snel van overtuigd dat hij een veel betere leider zou zijn. Ik hielp hem meer en meer macht te krijgen door middel van mijn visioenen. Ik had het zelfs niet door dat het er allemaal steeds gewelddadiger aan toe ging. En toen kreeg ik een visioen van een jong meisje dat werd gemarteld en gedwongen om visioenen te krijgen en deze aan te passen ten gunste van hem. Ik probeerde een andere toekomst te zien, maar die was er gewoon niet. In het begin vertelde ik hem er niets van, maar mijn ogen waren geopend en ik zag ineens hoeveel kwaad hij in zijn zin had.” Ze pinkte een traan weg. “Tegen de tijd dat ik me echt begon te verzetten was het te laat. Hij was leider van de Kortanen geworden en had al vele Watchers en Wielders gevangen genomen. Mijn ontsnappingspoging was voorzien door iemand anders en dus al gesaboteerd voor ik er ook maar aan begonnen was. Daarna werd het allemaal alleen maar erger. Ik werd opgesloten in de kelder en hij probeerde op de meest verschrikkelijkste manieren visioenen aan me te ontfutselen. Ik stond op het punt om het allemaal op te geven en gewoon te doen wat hij wilde toen ik een visioen kreeg dat me ver in de toekomst liet zien. Ik zag hoe hij alles vernietigde, iedereen vermoorde die niet deed wat hij wilde en uiteindelijk alle Wielders en Watchers uitroeide. En dat allemaal door mij. Ik heb lang moeten zoeken naar een andere toekomst, maar uiteindelijk vond ik er een. Ik moest me blijven verzetten, tegen alles wat hij wilde of met deze oorlog te maken had. Als ik ook maar iets zou toegeven kon hij al winnen, maar als ik het lang genoeg kon volhouden kon ik het doorbreken en zou er een eind komen aan deze strijd.”

Vince keek haar lange tijd vol ongeloof aan. Zijn hersenen probeerde te begrijpen wat ze hem net verteld had, maar hij vond het maar moeilijk te geloven.

“Hij heette toch niet toevallig Jorad, of wel?” Vroeg hij voorzichtig. Liv keek verbaasd naar hem opzij.

“Ja, ja zo heet hij. Hoe weet jij dat?” Abrupt sprong hij op van zijn plek en zette enkele passen bij haar vandaan.

“Omdat hij de leider van de Kortanen is en we hem al jaren proberen te pakken te krijgen. We wisten dat hij iets bijzonders moest hebben om zo ver te kunnen komen, maar we hebben er nooit aan gedacht dat hij een Watcher zo had kunnen indoctrineren dat ze voor hem zou werken.” Legde Vince uit en kwam weer naast haar zitten. “Nu ik er over na denk...Jij was misschien de reden dat deze hele oorlog in de eerste instantie is begonnen, maar je bent absoluut ook de gene die hem zal kunnen stoppen.” Hij was er van overtuigd dat zij de sleutel tot hun succes zou zijn en stond op het punt haar mee te nemen naar de hoge raad, maar Liv keek bedroefd naar beneden en schudde haar hoofd.

“Nee Vince, je snapt het niet. ELKE bemoeienis van mij maakt deze oorlog alleen maar erger. Daarom wilde ik hier niet blijven, daarom probeerde ik koste wat kost weer te ontsnappen. De enige reden waarom ik ben gebleven is omdat ik wist dat de eigenaar van die dolk me nooit zou forceren.” Ze wees naar de dolk aan zijn broeksriem. Opnieuw werd het lang stil tussen hun. Vince herhaalde haar verhaal en haar verklaring meerdere keren in zijn hoofd en wist dat ze gelijk had. Hij wilde zo graag een einde aan deze oorlog brengen dat hij er nooit bij stil had gestaan dat het misschien helemaal niet aan hem was om dat te doen. Dat hij maar een pion was en geen hoofdrol speler. Zij was de Koningin op het schaakbord. Zij was de reden van het begin geweest, de aanzwellende kracht van de Kortanen en niet ver in de toekomst zou zij de reden van hun ondergang zijn.

Hij bekeek haar met nieuwe bewonderende ogen. Ze droeg zoveel verantwoordelijkheid van zo veel levens, ze had zo veel pijn doorstaan en toch zat ze hier ontspannen naast hem naar de sterren te kijken en droeg ze haar leven zoals geen ander dat deed, zonder wrok, zonder haat of ongelijkheid. Het was daar op dat moment dat hij zich ineens realiseerde dat hij verliefd op haar was. Vanaf het begin af aan had hij zich tot haar aangetrokken gevoeld. Haar koppigheid, de strijdlust, maar ook haar intelligentie en de gratie waarmee ze haar verwondingen droeg. Ze hadden ondertussen redelijk wat tijd met elkaar doorgebracht en hij wist wel dat hij zich lichamelijk tot haar aangetrokken voelde, maar nu pas realiseerde hij zich dat hij van haar hield zoals hij nooit van een ander had gehouden.

Na dagen lang smeken bij zowel Vince als Hima mocht Liv eindelijk een keer douchen. Het water zou het gips waarschijnlijk aantasten, maar met een hoop zakken en bescherming moest het wel lukken.

De volgende ochtend werd ze door Hima naar de douche geholpen en werd alles zo geïnstalleerd dat ze zo goed als alles zelf kon regelen. Liv genoot er enorm van, hoewel het lastig was met het gips en het stoeltje in de kleine cabine te manoeuvreren nam ze haar tijd om te ontspannen.

Daarna hinkte ze de cabine weer uit, droogde zich zo goed mogelijk af, kleden zich aan en verzamelde al haar spullen om vervolgens terug naar haar bed te lopen. Ze klemde alles onder haar armen en probeerde zo met de twee krukken de badkamer uit te komen en haar kamer te bereiken. Halverwege passeerde ze het bureau waar Vince en Hima hun overdracht door namen.

“Goedemorgen.” Groette ze Vince, die naar haar omkeek. Hij groette haar terug en volgde haar met zijn ogen terwijl ze passeerde. Hij ving de verschillende geuren van haar lichaam en de zeep die ze had gebruikt, zonder moeite op.

Hima had haar briefing over de nacht even gepauzeerd. Ze kon zien dat Vince haar toch niet meer hoorde en bekeek hem geïnteresseerd. Vanaf hun eerste kennismaking hadden ze het altijd goed met elkaar kunnen vinden, maar hadden nooit romantische gevoelens naar elkaar ontwikkeld. Hij was altijd meer gecharmeerd geweest van de Watchers dan van de gewone vrouwen. Toch had hij in haar herinnering nooit echt een relatie gehad, wat scharrels hier en daar.

Dit was echter anders, zo kende ze hem helemaal niet. Ze vroeg zich af of het iets te maken had met hun niveau van magie, maar wist wel beter dan daar nu naar te vragen. Ze besloot te zwijgen en hen voorlopig gewoon in het oog te houden.

Liv vervolgde rustig haar weg toen een deel van haar handdoeken los kwam van onder haar arm en op de grond viel. Ze had het niet gezien en plaatste een van haar krukken precies op de handdoek. Toen ze haar gewicht er op liet leunen schoof de handdoek weg en verloor ze haar evenwicht. Vince had het vanaf zijn plek zien gebeuren, sprong overeind en ving haar net op tijd op.

“Voorzichtig, straks val je.” Zei hij bezorgd terwijl hij haar weer overeind hielp. In reactie op haar val had ze al haar spullen en de twee krukken laten vallen waardoor ze zwaar op hem moest leunen om nu te blijven staan.

“Ja, dank je. Ik had de handdoek niet zien vallen.”

“Misschien moet je de volgende keer gewoon even vragen dat een van ons je spullen terug brengt, dit is veel te gevaarlijk.” Liv knikte en stabiliseerde zich zelf op een been terwijl ze zijn armen vast bleef houden.

“Ik ga je kruk op rapen, sta je stevig genoeg?” Vroeg hij terwijl hij haar langzaam los liet. Ze knikte opnieuw.

Vince liet haar even kort los en boog zich voorover. Hierdoor kwam hij echter iets naar voren en daardoor boog Liv iets naar achter. Ze voelde haar zwaartepunt verplaatsen en greep hem weer vast. Hij had haar in zijn ooghoek achterover zien hellen en was al weer, zonder kruk, overeind gekomen. Hij pakte haar terug vast en zette een stap dichterbij om zijn balans makkelijker te kunnen vinden. Ook verplaatste hij een hand naar haar rug en trok haar dicht tegen zich aan.

Hima die het tafereel zijgend volgde leunde geïnteresseerd verder naar voren. Voorlopig was ze de enige die door had wat er zojuist was gebeurd en ze wilde niets missen van het moment dat de andere het zouden ontdekken.

“Oké, rustig. Ik heb je.” Stelde hij Liv gerust. Hij had haar hartslag een nieuwe sprong horen maken en dacht dat ze bang was opnieuw te vallen. Liv reageerde echter op iets heel anders. Ze had heel duidelijk gevoeld hoe hij haar had vast gegrepen en tegen zich aan geduwd en was zich enorm bewust van zijn nabijheid. Ze voelde de warmte van zijn huid door haar kleren heen, zijn spieren onder haar handen en rond haar lichaam, ze rook zelfs zijn lichaamsgeur.

Ze had Vince vanaf het begin af aan aantrekkelijk gevonden, hij was nu eenmaal een aantrekkelijke man. Ze had er nooit meer achter gezocht, laat staan uitgelokt of verleid. Maar deze natuurlijke aantrekking had nu wel een enorm effect op haar lichaam.

Vince had zich slechts een fractie van een seconde later gerealiseerd wat hij had gedaan. Hij voelde haar borstkas op en neer gaan op haar versnelde ademhaling, haar warmte, maar vooral voelde hij haar heupen die bij elke kleine correctie op hun evenwicht tegen die van hem aan schuurde. Hij keek naar haar omlaag en zag het schaamrood snel haar wangen kleuren. Een paar seconden bleven ze zo staan, alle twee onwillig het contact te verbreken.

“Alles oké?” Vroeg hij met schorre stem toen hij door kreeg dat ze meer en meer begon te wankelen. De houding was vermoeiend voor haar en ze zou hem niet lang meer vol houden.

Ze keek heel even naar hem op en knikte. “Dan proberen we het nog eens.” Met spijt in het hart nam hij voorzichtig meer afstand tot ze weer bijna volledig zelfstandig op een been stond. Deze keer gebruikte hij zijn voet om de kruk eerst dichterbij te schuiven en wist hem toen snel op te rapen. Vervolgens raapte hij de tweede kruk en alle andere spullen van de grond, liet Liv op haar krukken naar haar kamer wandelen en liep haar achterna met de rest.

“Gaat het verder lukken?” Vroeg hij terwijl hij alles op het bed gooide en even tegenover haar bleef staan.

“Ja, Dank je.” Het kwam er bijna fluisterend uit. Ze had haar lichaam nog niet helemaal onder controle en dat wist hij maar al te goed. Hij had meer dan genoeg zintuigen die hem dat vertelde. Hij vroeg zich af of hij van de situatie gebruik moest maken, maar toen hij zich heel even in haar richting bewoog ging ze snel op het bed zitten en besloot hij het er bij te laten.

Hij verliet de kamer en trok de deur achter zich dicht, maar bleef daarna nog even staan. Twijfelend streek hij met zijn hand door zijn haar.

“Dat was spannend.” Hoorde hij Hima achter zich. Hij was haar helemaal vergeten. Rood van schaamte draaide hij zich om en liep terug naar het bureau. Terwijl hij ging zitten bleef ze hem afwachting aankijken.

“Wat? Wat wil je dat ik zeg. Ik weet niet eens wat dat dat was.” Wist hij uiteindelijk uit te brengen en legde zijn hoofd gefrustreerd in zijn handen.

“Nou ik wel. Pure lichamelijke aantrekkingskracht en misschien een beetje verliefdheid?” Ze hield haar hoofd schuin om hem aan te kunnen kijken. Hij ontweek haar blik zorgvuldig. “Ik denk niet dat ik jou ooit verliefd heb geweten.”

“Gefeliciteerd je zat op de eerste rij bij een primeur.” Zei hij en keek even op naar Liv haar kamerdeur.

“Oei, is het zo verschrikkelijk?” Vroeg Hima nu serieuzer.

“Op zich niet, ik weet alleen niet hoe ik dit spel moet spelen.” Zuchtte hij en leunde achterover in zijn stoel.

“O dat geeft niet, dat weet niemand.” Glimlachte Hima

“Erg hoopvol, dank je.”

Liv kwam de dagen daarna amper haar kamer uit. Ze had zich nog nooit zo aangetrokken gevoeld tot een man. In ieder geval niet na Jorad, maar dat was ook direct het probleem. Ze had geen echte ervaring met mannen, liefde of relaties. De enige ervaring die ze had was met Jorad en hij had haar het slechtste voorbeeld ooit gegeven. Hij had haar misleid, verraden, mishandeld en gebruikt. Zelfs hun liefdesspel had een vieze nasmaak gekregen, ook al had hij haar nooit gedwongen en geen enkele andere man toegestaan haar ooit op die manier aan te raken.

Hierdoor verkeerde ze in constante twee strijd. Lichamelijk en geestelijk hunkerde ze naar zijn nabijheid, zijn liefde en zijn aandacht, ze droomde er zelfs van. Als hij echter in haar buurt was brak de spanning haar op en werd ze al misselijk bij de gedachte dat ze hem ging zien aan het ontbijt. Dan kreeg ze geen hap meer door haar keel en geen woord meer uitgesproken.

Saboteur

Liv zat op haar bed in het kleine kamertje achter aan de ziekenzaal een boek te lezen. Haar kamer was de enige plek waar ze zich nu nog enigszins kon ontspannen. Maar om toch niet helemaal afgesloten te zijn en ook om aan eventueel bezoek duidelijk te maken dat ze wel degelijk in was voor een gesprek had ze haar kamer deur half open laten staan. Dit had echter nog een voordeel, dat ze koste wat kost zou ontkennen, maar door de opening heen kon ze ruim de zaal in kijken en op vrijwel ongeziene wijze precies volgen wat er daar allemaal gebeurde. En als aller belangrijkste; ook het bureau, waar Vince op dit moment achter zat, kon ze goed zien.

Ze hoorde het geluid van de zaal deur die open en dicht werd gedaan en keek afwachting op om te zien wie er binnen was gekomen. Vince keek ook op en ze zag hem even fronsen voor hij weer verder begon te schrijven in het dossier waar hij mee bezig was. Kort daarna verscheen Kitra in beeld. Ze liep regelrecht op hem af en ging vlak naast hem op het bureau zitten.

“Wat ben je aan het doen?” Vroeg ze met een poes lief stemmetje. Vince keek niet op.

“Mijn dossiers aan het invullen.” Antwoordde hij terwijl hij de papieren een beetje opzij schoof zodat hij meer plaats had. Kitra keek ondertussen even de zaal rond en zag Liv door de deuropening op haar bed zitten. Ze had snel weer naar haar boek gekeken en deed alsof ze volledig geconcentreerd aan het lezen was, maar Kitra wist wel beter. Ze wist donders goed dat er iets tussen Liv en Vince speelde en vond dit een perfecte gelegenheid om Liv nog eens heel duidelijk te maken dat hij van haar was.

“Heb je nog veel werk?” Vroeg Kitra nu en streelde met haar hand door zijn haar en over zijn schouder. Vince reageerde zo min mogelijk.

Een paar dagen geleden had hij zich door haar laten verleiden tijdens een feest. Hij wist niet goed waarom of hoe het was gebeurd, mede door de grote hoeveelheden wijn, maar kon er nu ook niet meer onderuit. En Kitra had daar maar al te graag de conclusie uit getrokken dat ze een koppel waren en stelde dat duidelijk aan iedereen ten toon.

“Kitra, ik heb je al gezegd dat ik liever niet heb dat je me hier komt opzoeken. Ik ben aan het werk. En ik word pas na het avondeten afgelost.”

“Dat weet ik wel, maar ik mis je gewoon.” Zei Kitra die nu haar been voor hem langs schoof, zijn handen opzij duwde en bij hem op schoot kwam zitten. Ze had een ver uitgesneden top aan en duwde haar borsten bijna in zijn gezicht. Vince leunde enigszins gegeneerd achterover en deed zijn best er niet naar te kijken.

“Kitra, ga van me af. We zijn hier niet alleen.” Zei hij geërgerd en probeerde haar weer van zijn schoot te tillen.

“Ach jo, die liggen toch allemaal te slapen.” Ze boog zich voorover en dwong hem haar te zoenen. Boos greep hij haar vast en duwde haar weg.

“Kitra, hou op!” Siste hij, stond op van zijn stoel en duwde haar weg van het bureau.

“Ik wilde alleen maar een kus en wat affectie.” Treurde ze geschokt en kwam al weer dichterbij.

“Ten eerste is dit daar niet de plek nog het moment voor en ten tweede kun je iemand niet zomaar dwingen je te zoenen.” Kitra voelde instinctief aan dat ze haar tactiek moest veranderen.

“Goed dan, je hebt gelijk.” Antwoordde ze en zag hem weer ontspannen. Daarna ging ze weer tegen hem aan staan en streelde met haar handen onder zijn shirt. “Vanavond als je...”

“Kitra! Wat doe jij hier. Jij hebt geen enkele reden hier te zijn behalve als afleiding, mijn zaal uit.

Nu!” Onderbrak Hima haar. Ze was via de achter deur binnen gekomen. De laatste dagen had ze Kitra al wel vaker hier binnen aangetroffen en iedere keer resulteerde dat in een geïrriteerder Vince en dat kwam niet ten goede van de rust nog van de patiënten. Ze had Kitra al eens buiten aangesproken en gevraagd niet meer langs te komen, maar daar had ze voorlopig nog geen gehoor aan gegeven. Als het niet goedschiks kon, dan maar kwaadschiks.

Ze kwam boos op het koppel afgelopen, greep Kitra bij de arm en sleepte haar naar de uitgang van de zaal, waar ze haar buiten zette en de deur achter haar sloot.

“Nu heb ik haar al 3x gevraagd hier niet meer te komen. Ik ben het zo spuugzat.” Kloeg ze terwijl ze terug naar Vince liep. “Het spijt me van je vriendin Vince, maar ik kan haar echt niet uitstaan.”
“Ze is niet mijn vriendin.”
“Zij denkt daar heel anders over.”
“Ik weet het, maar...” Verder kwam hij niet. Vanuit Liv haar kamer klonk ineens een gil, een doffe plof op de grond en een hoop gerommel en geschuif van meubelstukken.

Liv had gezien hoe Kitra alles in de strijd gooide om Vince te verleiden en toen ze hem zoende sloegen bij haar de stoppen door. Groen van jaloezie kon ze het niet meer aanzien en vluchtte naar haar badkamer waar alleen een wastafel en een krukje op haar stonden te wachten.

Zwaar ademend, boos op zichzelf en gefrustreerd gebruikte ze de wastafel om rechtop te kunnen blijven staan en staarde naar haar spiegelbeeld.

Waarom, van alle vrouwen, waarom had hij Kitra gekozen. Niet alleen dat, waarom was hij überhaupt met iemand anders gegaan. Had hij niet ook hun omhelzing zo lang mogelijk in stand gehouden. Of had ze zich dat maar verbeeld.

Ze schudde haar hoofd. Misschien had ze het zich inderdaad verbeeld. Of misschien dacht hij wel dat ze helemaal niet geïnteresseerd was, de laatste dagen hadden ze immers bijna geen contact gehad. Ze moest zich ook niet zo aanstellen, er waren meer mensen die zich lichamelijk tot elkaar aangetrokken voelde en niemand maakte daar een probleem van. Net als Vince en Kitra, waarschijnlijk voelde ze zich gewoon lichamelijk tot elkaar aangetrokken, niet meer als dat. Ze knikte onbewust naar zichzelf om haar conclusie kracht bij te zetten, opende de deur van de kleine badkamer en greep naar de stoel die vlakbij stond voor houvast toen er echter nog een reeks gedachte bij haar in vielen.

“Maar wat nu als er wel meer tussen hen speelde? Nee, wat maakt dat uit. Ze zou wel iemand anders vinden tot wie ze zich aangetrokken zou voelen. Maar ze wilde zich helemaal niet tot andere mannen aangetrokken voelen, ze wilde alleen Vince. ...”

Ze keek niet meer naar wat ze deed, haar hand miste de stoel en voor ze het door had viel ze voorover. In paniek probeerde ze de stoel te ontwijken, schaafde er langs en duwde hem vervolgens omver waardoor hij tegen een kast aan botste.

Ze lag nog op haar buik op de grond toen Hima en Vince haar kamer binnen kwamen stormen.

“Liv, wat is er gebeurt? Heb je je bezeert?” Vroeg Hima en knielde naast haar neer op de grond.

“Ik greep mis.” Kreunde ze en drukte haar hand in haar zij die pijnlijk aanvoelde. Vince kwam achter haar zitten en hielp haar voorzichtig tot zittende positie.

“Je hebt pijn.” Concludeerde hij en wees naar haar hand.

“Ik ben op de rand van de stoel gevallen.” Verklaarde ze.

“Laat eens zien.” Hij bukte zich verder voorover en wilde haar shirt al optrekken toen Hima tussen beide kwam.

“Misschien moeten we haar eerst even overeind helpen en op het bed leggen.” Vince en Liv stemde in. Met hulp van beide kon ze zonder belasting op haar linker enkel overeind komen en hinkte naar het bed.

Vince knielde naast haar neer en duwde met vriendelijke druk haar hand van de pijnlijke plaats. De huid onder haar kleding was rood geschaafd, maar vertoonde weinig tot geen echte verwondingen. Hij trok haar broek een beetje omlaag tot het bot van haar heup zichtbaar werd en kon al een lichte verkleuring zien verschijnen.

“Dat word een blauwe plek.” Zei hij terwijl hij met zijn hand voelde of er verder niets beschadigd was. Daarna streek hij langs de rand van de schaafwond en voelde haar spieren zich schokkend samen trekken. Verbaasd keek hij naar haar op.

“Dat kietelt.” Verklaarde ze met een onzekere glimlach en een rood hoofd.

“Doe het maar even rustig aan.” Zei Hima “Ik kom straks nog wel even bij je kijken.” En trok Vince mee de kamer uit.

“Ik vraag me af wat er gebeurt is.” Zei Vince toen hij samen met Hima terug naar het bureau liep. Hima bleef abrupt staan.

“Ben jij echt zo dom?” Vroeg ze spottend. Vince draaide zich verbaasd naar haar om.

“Ehe, hoezo?” Hima draaide met haar ogen.

“Je snapt toch ook wel dat ze jou en Kitra gezien heeft. Haar kamer deur stond open en vanaf haar bed kan ze bijna de hele zaal zien.”

“Maar ze lag niet op haar bed. Ze kwam uit de badkamer.” Sprak hij haar tegen. Hima zuchtte gefrustreerd.

“Mijn goedheid Vince. Je mag dan een Wielder zijn, erg veel slimmer word je er niet van hè.” Hij opende zijn mond voor een weerwoord, maar Hima maande hem met een enkel gebaar tot stilte.

“Ik weet niet hoe lang Kitra er al was, of wat jullie allemaal gedaan hebben, maar als Liv gezien heeft wat ik heb gezien zal ze dat vast niet leuk gevonden hebben.” Ze bleef even stil in de hoop dat er bij hem een lampje zou gaan branden. “...Ze is naar de badkamer gevlucht zodat ze jou liefkozingen met Kitra niet hoefde te zien. Ze wil niet zien hoe jij met een ander staat te vrijen.”

“Ik weet waar je heen wilt Hima, maar ze is helemaal niet geïnteresseerd in mij.” Wuifde hij haar uitleg weg en liep weer verder naar het bureau.

“Hoe kom je daar nu bij?” Nu was het Hima haar beurt om er niets van te snappen.

“Sinds dat voorval met die handdoek heeft ze me bijna volledig genegeerd. Ze zit de hele dag op haar kamer en zegt geen woord meer tegen me. Dan geeft ze toch duidelijk aan dat wat er toen ook gebeurt was ze dat zeker niet nog eens wilt.”

“Ja, of ze weet van onzekerheid niet meer hoe ze zich bij jou in de buurt moet gedragen. Ze heeft een groot deel van haar leven opgesloten gezeten in een kerker en ik denk niet dat ze daarvoor zo veel ervaring heeft opgedaan met mannen.” Probeerde ze hem uit te leggen. Vince overdacht de mogelijkheid serieus.

“Weet je dat wel zeker?”

“Nee, natuurlijk niet. Maar waarom test je het niet gewoon uit.” Stelde ze voor. “Je hebt toch niets te verliezen en over een paar weken mag het gips er af en is ze waarschijnlijk vertrokken. Dan maak je helemaal geen kans meer.” Vince knikte bedenkelijk. “En doe me alsjeblieft een lol en breek dat hele gedoe met Kitra af. Met haar om je heen maak je toch geen schijn van kans, daar zorgt Kitra wel voor en het zou mij een hoop rust geven.” Daarop liep ze naar de keuken en begon aan de lunch zoals ze eigenlijk bij aankomst al van plan was te gaan doen.

Tweestrijd

“Liv! Liv!” Vince riep haar naam met alarmerende paniek nog voor hij goed en wel door de deuren van de ziekenzaal was gelopen.

Liv sprong verschrikt op van haar bed en had nog maar net haar krukken in haar handen toen hij haar kamer al binnen gestormd kwam. In zijn armen droeg hij het bijna levenloze lichaam van Ravi. Hij gooide haar op het bed en begon een wond in haar nek die hevig bloedde opnieuw af te duwen. “Liv, kom hier. Help me!” Riep hij, greep haar arm en drukte haar handen onder die van hem op de wond. Snel begon hij zachte onverstaanbare woorden te prevelen. Geschrokken over zijn intenties trok ze haar handen weg.

“Wat? Wat doe je?” Riep hij verbaasd en probeerde haar handen terug te pakken te krijgen. Ze deinsde achteruit.

“Nee, Vince. Ik kan niet, ik mag me niet bemoeien.” Vince keek haar eerst niet begrijpend aan en schudde zijn hoofd. Tranen welde op in zijn ogen en op zijn knieën kroop hij wanhopig naar haar toe.

“Help haar alsjeblieft, ze is alles wat ik nog heb. Ik heb haar nodig. Alsjeblieft help haar, je bent de enige die haar kan genezen. Je moet...” Tranen stroomde over zijn wangen en hij begroef zijn hoofd in haar nachtjapon. “Ik...ik kan niet zonder haar. Ik smee het je. Doe het voor mij...voor haar.” Zijn emotie was zo hevig en zo ongeremd dat ze hem niet meer kon weigeren. De angst die in haar opkwam over de mogelijke gevolgen veegde ze in een donker hoekje van haar hersenen en knikte naar zijn rood betraande gezicht dat smekend naar haar opkeek. Een vlaag van hoop lichtte op in zijn ogen. Opnieuw greep hij haar handen en trok haar terug naar het bed.

Hij klemde ze onder die van hem en begon op zachte maar dwingende toon aan zijn spreuk. Liv sloot haar ogen en zag in gedachte hoe het bloedde stopte, de snee droog en schoon werd, de slagader terug bijeen werd geregen, de spieren er beschermend overheen gespannen werden en de huid laag voor laag aan een groeide. Voorzichtig trok ze haar handen weg. Vince bleef zitten zoals hij zat. Hij was te bang om zijn ogen te openen. Zijn spreuk was het enige geluid in de kleine kamer, hij deed alles wat hij kon. Tot het laatste beetje kracht dat hij in zijn lijf had stuurde hij naar Ravi haar lichaam om het te helpen genezen.

“Vince? Vince!” Zei Liv nadrukkelijk, maar hij reageerde niet. Hij hield zijn ogen gesloten en bleef de vreemde woorden fluisteren, te bang op alles los te laten en te ontdekken dat het voor niets was geweest. Ravi had echter haar ogen geopend en keek hem liefdevol aan. Voorzichtig legde ze haar hand op zijn wang. Eindelijk reageerde hij en opende voorzichtig zijn ogen.

“Dag broertje.” Zei Ravi en glimlachte naar hem. Opgelucht vloog hij haar rond de hals. Ze knuffelde hem net zo intens terug.

“Hoe voel je je?” Vroeg hij terwijl hij met zijn vingers al weer over het litteken streek.

“Ik heb hoofdpijn en ben moe, maar verder voel ik me prima.”

“Ik zal je nog...” Begon hij en wilde zijn handen al weer op haar leggen, maar Ravi wees hem af.

“Ik denk dat je genoeg gedaan hebt. Ik heb nu gewoon wat rust nodig.” Hij knikte maar maakte geen enkele aanstalten te vertrekken. Als het moest zou hij dagen naast haar bed blijven zitten tot ze zich beter zou voelen en dat wist ze.

“Ik zal wel een paar nachten in de zaal slapen, blijf jij maar rustig liggen.” Zei Liv toen Vince zijn mond opende om haar iets te vragen. Hij sloot zijn mond en knikte dankbaar.

Ze trok haar ochtendjas aan en vulde de zakken met wat kleine allerhande spullen die ze graag in de buurt had, daarna hinkte ze op haar krukken naar de slaapzaal.

Vince sliep die avond op de rand van het bed, te bang om ergens anders te gaan liggen en haar alsnog te verliezen.

“Vince? Lig je hier nu nog steeds.” Schudde Ravi hem wakker. “Waarom ga je niet in een bed op de zaal liggen. Dan ben je niet zo heel ver weg, maar slaap je wel veel beter.” Vince veegde de slaap nog uit zijn ogen, maar knikte wel. Kreunend van de krampen stond hij op en rekte zich eens goed uit.

“Slaap wel zus.” Kuste hij haar op haar voorhoofd verliet de kamer.

In de zaal vond hij een leeg bed, trok zijn shirt uit en was juist van plan te gaan liggen toen de persoon naast hem zich omdraaide en het laken op de grond liet vallen.

De bedden stonden dicht bij elkaar waardoor hij zelfs zittend op zijn bed het laken van de grond kon rapen. Hij vouwde hem open en stond op om de persoon in het andere bed terug te bedekken. Maar op het moment dat hij het laken uitvouwde viel zijn oog op het witte gips rond de linker enkel.

Verbaasd keek hij naar het hoofdeinde. Liv lag vredig te slapen, zich niet bewust van zijn aanwezigheid.

Zijn nieuwsgierigheid won het al snel van zijn fatsoenlijkheid en liet zijn blik langs haar lichaam omlaag glijden. Ze lag op haar zij en had een dunne nachtpajon aan, haar armen lagen schuin voor haar lichaam, maar hij kon de ronding van een borst onder haar armen gemakkelijk onderscheiden. Hij volgde de contouren van haar zij tot de bolling van haar heupen en billen. Door het draaien was de nachtpajon omhoog gerold en had een deel van haar zij, boven de rand van haar onderbroek, ontbloot. Een zacht briesje streek over haar huid en creëerde kleine bobbeltjes van rechtop staande haartjes. Voorzichtig liet hij het laken in zijn handen op de rand van haar bed zakken, waar het direct weer op de grond viel, maar dat zag hij niet. Hij verzette zijn gewicht op het andere been en boog een klein beetje naar voren. Net genoeg om met de toppen van zijn vingers over de huid van haar dijbeen te glijden. Ze reageerde niet.

Zijn vingers gleden eerst langs haar been omhoog tot de rand van haar onderbroek. Daarna trok hij ze even terug en twijfelde. Het was een inbreuk op haar privacy en haar vertrouwen, maar hij droomde nu al zo lang van haar dat hij zichzelf niet wilde stoppen.

Heel voorzichtig raakte zijn vingers de gevoelige huid van haar zij. Ze kreunde en haar spieren trokken schokkend samen. Zijn broek begon nu serieus te knellen en de spanning in zijn lichaam was bijna onhoudbaar. Zijn vingers gleden verder langs de randen van haar kleding. Haar ademhaling en hartslag versnelde zich en ze kreunde opnieuw. Hij rook zelfs de specifieke lichaamsgeuren die bij de sensuele prikkelingen hoorde. Het werd hem snel te veel, hij liet haar los en vluchtte naar de badkamer.

Liv opende voorzichtig de deur van haar kamer en spiekte om het hoekje naar binnen. Ravi lag wakker in het bed.

“Ik kom even mijn tanden poetsen en schone kleren halen, als dat goed is voor jou.” Legde ze uit terwijl ze door de deur naar binnen stapte.

“Ja, natuurlijk. Ga je gang, het is jouw kamer.”

“Niet voor lang meer, gelukkig.” Zei ze terwijl ze in haar klerenkast begon te rommelen. “Over 2 weken gaat het gips er af.” Vertelde ze toen Ravi bedenkelijk keek.

“Weet je al waar je dan gaat wonen?”

“Overal en nergens zeker. Ik heb vroeger wel veel gereisd, maar dat was altijd in het gezelschap van Jorad en die liet me nooit veel zelf doen of ergens heen gaan.”

“Blijf je dan niet hier?” Vroeg Ravi verbaasd. Liv schudde haar hoofd en concentreerde zich weer op de inhoud van haar kast in de hoop dat Ravi niet verder zou vragen.

“We kunnen je anders best goed gebruiken. Mijn mogelijkheden zijn beperkt en hebben al meerdere het leven gekost. Jij zou er veel meer kunnen redden, zeker nu we Jorad bijna te pakken hebben.”

Liv zuchtte en bleef stilletjes de kast in kijken. Ze kende Ravi ondertussen redelijk goed, maar ze wist niet of ze het haar wel kon vertellen.

“Aan mij zul je wat dat betreft niets hebben.”

“Hoezo niet?” Vroeg Ravi verbaasd en vol ongeloof.

“Heeft Vince je niets verteld?” Ravi schudde haar hoofd onzeker. “Tijdens mijn gevangenschap heb ik een visioen gehad dat me vertelde dat alles wat ik deed dat te maken zou hebben met deze oorlog het alleen maar slechter zou maken. Of ik nu iets voor de goede of de slechte zou doen, alles zou uiteindelijk een negatief effect hebben. Daarom heb ik nooit iemand hier geholpen, ik kan dat risico niet nemen.” Ze had zich omgedraaid en was in de stoel naast het bed gaan zitten. Ze wilde zo graag dat Ravi het zou begrijpen, al was het maar om haar het gevoel te geven dat ze er goed aan deed te vertrekken. Want alles in haar lichaam vertelde haar dat ze moest blijven.

“Je hebt mij toch genezen?” Reageerde Ravi. Liv keek beschaamd naar haar handen.

“Dat heb ik niet voor de oorlog gedaan.” Fluisterde ze.

“Waarom dan wel?” Ze bleef lang stil. Ze kon haar vriendin niet vertellen hoe moeilijk ze het er mee had gehad. Hoe rauw de pijn van Vince was geweest die haar hart nog steeds deed bloeden als ze er aan terug dacht. Of hoe angstig de dromen waren geweest die ze achteraf soms kreeg, over een verwoeste wereld waarin mensen vermoord en gemarteld werden puur voor Jorad zijn plezier.

“Dat was voor Vince.” Haar stem was zo zacht dat Ravi haar eigenlijk niet verstond, maar de naam van haar broer verstond ze wel degelijk. Daaruit kon ze voldoende conclusie trekken.

“Hou je van hem?” Liv haar hoofd schoot omhoog en dan direct weer naar beneden terwijl haar wangen zich rood kleurde. Ravi glimlachte vergefelijk. Ze wist al veel langer dat er iets tussen hen speelde. Ze had hun voorzichtige blikken op elkaar niet gemist, net zo min als hun gespannen houding in elkaars omgeving. “Waarom blijf je dan niet?”

“Ik ben hier te dicht bij de oorlog. Er is een te groot risico dat ik per ongeluk toch iets doe zonder dat ik het in de hand heb.” Ze schudde haar hoofd. “Nee, ik kan hier niet blijven, dan maak ik het allemaal alleen maar erger.”

Daar kon Ravi niets tegenin brengen, maar ze betwijfelde evenmin dat Liv haar vertrek verbetering ging brengen. In haar eentje maakte ze geen schijn van kans tegen de Kortanen, ze zouden haar binnen een mum van tijd terug te pakken hebben en dan? Dan zou alles voor niets zijn geweest, hun voorsprong terug verpletterd zijn en deze hel alleen maar langer duren. Als ze vertrok moest ze een beschermer hebben, iemand die alles zou doen om haar in leven en in vrijheid te houden. Ze dacht terug aan Vince en aan vroeger.

Ooit lang geleden waren ze samen het huis uit gezet. Hun ouders hadden ontdekt wat ze waren en waren te bang voor de verborgen krachten. Ze waren toen nog jong geweest en wisten niet hoe de wereld in elkaar zat. Dat leerde ze in de jaren daarna. Ze hadden veel fouten gemaakt, veel ruzies gehad en overwonnen en steeds beter geleerd als een team samen te werken. Pas het laatste jaar hadden ze zich bij de strijders aangesloten. Ze boden hen een veilig onderkomen, wat de laatste jaren steeds moeilijker te vinden werd, in ruil voor hun hulp tegen de Kortanen. Vince was meteen in het oog gesprongen van de algemene raad omdat hij van de lijn van de wolf afkomstig was. Het liefst namen ze hem bij elk onderzoek of gevecht mee, maar dat werd hem al snel te veel. Steeds vaker wees hij de gevechten af en richtte in plaats daarvan zijn energie op het helpen van de gewonden. Een teleurstelling voor de raad, maar iets dat naar Ravi haar mening veel beter bij hem pasten. Met al zijn krachten was hij eigenlijk geen vechter. Hij was een familie dier, zorgzaam voor zijn roedel.

Tot een jaar geleden had zijn roedel enkel uit Ravi en hem bestaan. Nog nooit was hij voor de charmes van een andere vrouw gevallen. Natuurlijk had hij wel eens een meisje als ze ergens wat langer verbleven, maar Ravi wist dat dat meer uit comfort dan uit liefde was.

Sinds ze hier woonde was zijn roedel uitgebreid. Verschillende mensen en magiërs werden er in opgenomen, of ze zich daar nu bewust van waren of niet. Maar ook hier kon hij zich niet openstellen voor een van de vrouwen, in ieder geval niet tot Liv verscheen.

Ravi had het al door nadat ze haar bovenarm hadden genezen en het mislukken van haar enkel. Zijn obsessie met het genezingsproces was gewoon te groot. Het was te belangrijk voor hem dat deze vreemde vrouw goed zou genezen.

Ze herinnerde zich een visioen dat ze al vele jaren geleden had gehad. Een visioen waarin ze Vince in een havenstad had gezien. Hij was aan het onderhandelen over een mogelijke oversteek met een kapitein. Hij deed zijn best de prijs zo laag mogelijk te houden zonder zijn krachten te gebruiken. Een jonge vrouw, onherkenbaar gemaakt door verschillende doeken, stond enkele meters achter hem te wachten. Ze was zenuwachtig en keek constant achterom alsof ze iets of iemand verwachtte die ze liever niet zag. Uiteindelijk bereikte Vince een akkoord en gingen ze samen aan boord. Ze had nog geprobeerd het visioen te veranderen, maar die uitkomst was niet beter en ze zag er vanaf. Van toen af aan wist Ravi dat hun wegen zouden scheiden, misschien was Liv wel de vrouw in doeken en was het zijn lot om haar in veiligheid te brengen. Ver van deze wereld en ver van deze oorlog.

De enige uitdaging die ze nu nog voor zich zag was Vince ervan overtuigen met haar mee te gaan.

Afscheid

Een zingend geluid vulde de kamer van Liv en de ziekenzaal die er naast lag. Vince was uiterst voorzichtig om er voor te zorgen dat hij haar huid zeker niet zou raken. Met korte halen en zo min mogelijk druk kwam het gips stukje bij beetje los. Het laatste stukje kon hij er zo af breken en eindelijk na 8 weken was haar enkel bevrijd van de omklemming.

Met een washandje werd hij even schoon gemaakt en daarna voelde Vince of alles in orde was.

“Hij zit nog een klein beetje scheef, maar lang niet zo erg als de vorige keer en zeker acceptabel.

Kun je hem bewegen?” Liv bewoog haar voet langzaam van links naar rechts, van boven naar onder en draaide een rondje.

“Het voelt nog wat onwettelijk aan. Alsof die spieren half verdoofd zijn of ik er minder controle over heb.” Vertelde ze. “Maar het doet geen pijn.”

“Dat is mooi. Geef eens druk.” Ging hij verder. Hij plaatste zijn hand tegen haar voetzool en duwde met net genoeg kracht dat ze hem kon tegenhouden. “Dat ziet er goed uit. Ik zal je een kleine boost geven en dan kunnen we eens proberen te staan, goed.” Ze knikte hevig. Ze had al zo lang uitgekeken naar dit moment dat ze alles prima vond, zolang ze maar mocht gaan staan.

Vince plaatste zijn handen rond haar enkel en begon onverstaanbare woorden te fluisteren. Ze kon de warmte van zijn handen in haar enkel voelen kruipen, maar haar aandacht werd al snel naar zijn gezicht getrokken. Hij had zijn ogen gesloten en was duidelijk volledig naar binnen gekeerd. Ze vond hem nog steeds knap, daar kon ze niets aan doen. Zelfs nu hij zo serieus en geconcentreerd voor haar zat. Heel even vroeg ze zich af hoe het zou zijn om met hem te zoenen en ze herinnerde zich hun omhelzing bijna twee maanden geleden.

Toen ze weer opkeek had Vince zijn ogen geopend en keek haar met een mysterieuze glimlach aan. Ze voelde zich betrappt, alsof hij had geweten waar ze aan had zitten denken.

“Oké, kom maar eens recht staan.” Zei hij.

Liv ging op de rand van het bed zitten en plaatste haar twee voeten voorzichtig op de grond. Haar linker voet was duidelijk slanker geworden door de spierafbraak, maar ze hoopte dat er nog voldoende zat om haar toch in ieder geval te kunnen dragen.

Voorzichtig stond ze op, vooral leunend op haar rechter voet.

“Probeer er eens wat gewicht op te zetten.” Vroeg Vince en bood zijn hand aan om op te steunen.

Langzaam verhoogde ze de druk tot ze voelde dat het niet meer ging.

“Meer gaat nog niet, dan zak ik er door denk ik.”

“Je zal je spieren weer wat moeten trainen, maar zolang het geen pijn doet is dat goed.” Liv knikte en balanceerde een paar keer heen en weer om een goed gevoel te krijgen.

“Mag ik eens proberen te stappen?” Vroeg ze hoopvol. Hij knikte. Ze greep hem steviger vast, plaatste haar voet naar voren en maakte een half hinkende sprong.

“Dat gaat al best goed.” Complimenteerde hij haar toen ze het einde van de kamer had bereikt. “Ik denk dat je nu met 1 kruk wel uit de voeten gaat kunnen.”

De weken daarna gingen snel voorbij. Liv oefende veel met het lopen. Hoewel haar linker enkel nog steeds minder stevig aanvoelde dan haar rechter kon ze er al snel net zo goed op lopen en rennen. Ze hoefde haar kruk nu ook niet meer te gebruiken.

Omdat rust nu niet meer nodig was bood Ravi haar een onderkomen bij haar in huis aan. Liv nam het aanbod maar al te graag aan. Ze was de ziekenzaal meer als beu en hunkerde naar haar vrijheid. Drie weken na het verwijderen van het gips woonde ze nog steeds bij Ravi in. Ze was nog steeds van plan “binnenkort” te vertrekken en was zelfs al een aantal keer begonnen met inpakken, maar telkens weer stelde ze het uit. Het kleinste excuus dat ze kon vinden was goed genoeg om toch nog een paar dagen langer te blijven.

Pas toen de hoge raad haar kwam bezoeken werd het echt definitief. Ze vertelde haar dat het hoog tijd werd om haar steentje bij te dragen binnen hun groep. En ze wisten maar al te goed hoe ze dat precies moest doen. Het werk in de ziekenzaal leek hen het meest voor haar geschikt, daar kon ze nauw samenwerken met Vince. Een gouden koppel, noemde de hoge raad het. En natuurlijk wilde ze ook dat ze zo nu en dan eens mee ging met een aanval op de Kortanen, maar dat zou meer bijzaak zijn en misschien zelfs wel te risicovol. Ze mochten haar immers niet verliezen.

Liv had stil zwijgend naar de 3 raadsleden geluisterd. Toen ze geen reactie op hun uitnodiging gaf boden ze haar wat tijd aan er over na te denken en verlieten het huis. Direct na hun vertrek stond Liv o van de tafel en vertrok naar haar kamer om daar alles zorgvuldig te sorteren en in te pakken. Ravi die ook aan de tafel had gezeten volgde haar naar boven.

“Wat ben je aan het doen?” Vroeg ze terwijl ze in de deuropening bleef staan.

“Aan het inpakken. Ik vertrek morgenochtend.” Ravi fronste haar voorhoofd. Ze wist dat het geen zin had met haar vriendin te praten. Ze had haar al eens uitgelegd dat blijven eigenlijk geen optie was en nu had de raad het zelfs onmogelijk gemaakt. Maar Ravi zat eigenlijk met heel iets anders. Ze had nog altijd geen manier gevonden om Vince duidelijk te maken dat hij met haar mee moest gaan en hoewel ze ontzettend verliefd op elkaar waren had geen van hen dat ooit uitgesproken naar de ander. Misschien moest ze Liv vertellen hoe Vince zich voelde, dan hadden ze deze avond nog om alles te regelen. Ze pakte de deurklink om deze te sluiten zodat ze wat meer privacy hadden toen deze ineens in haar hand uit elkaar barstte. Ze zag hoe Liv achteruit werd geblazen en verzwoegen door een zee van vuur en hout splinters. Dan ineens stond ze op de straat vlak voor haar huis dat door een ontploffing volledig uit elkaar barstte. Links van haar stond een man die ze goed kende en beschouwde als een vriend, maar ze wist dat hij de dader was. De gouden ketting van de Kortanen was zichtbaar onder zijn kleding.

Het beeld vervaagde en Ravi stond weer in de deuropening naar Liv te kijken die nog steeds alles aan het inpakken was. Ze had geen verder visioen nodig om te weten wat ze moest doen.

Zonder iets te zeggen rende ze de trap weer af naar beneden en vloog het huis uit. Ze moest zich haasten als ze op tijd wilde zijn. In eerste instantie rende ze naar de ziekenzaal.

“Is Vince hier?” Vroeg ze hijgend. Nora keek op van haar werk en schudde haar hoofd.

“Hij heeft de nacht gehad en ligt denk ik nog te slapen. Ravi bedankte haar en rende terug door de dubbele deur naar de gang. Aan het eind kwam ze bij een trap en sprong deze twee treden tegelijk omhoog. Ze telde de deuren en bij de vijfde stormde ze naar binnen.

Vince sprong geschrokken op in zijn bed.

“Vince...” Hijgde ze.

“Ravi? Wat is er?” Vroeg hij bezorgd.

“Liv...” Probeerde Ravi uit te leggen, maar kreeg niet voldoende lucht.

“Liv! Is er iets gebeurt? Is ze gewond?” Ravi schudde haar hoofd, maar Vince was al in zijn broek geschoten en halverwege de deur.

“Ze gaat weg.” Kreeg ze eindelijk over haar lippen. Vince stagneerde.

“Weg? Waarom? Waarom gaat ze nu ineens weg?” Vroeg hij, maar Ravi schudde haar hoofd.

“Wat maakt dat nu uit, ga! Ga haar vertellen dat je met haar mee gaat.” Ze greep hem bij de arm en duwde hem de trap af.

“Ga ik met haar mee?” Vroeg hij. Hij kende zijn zus goed en iets in de manier waarop ze hem behandelde vertelde hem dat er meer achter zat.

“Ja, broertje. Je gaat met haar mee, maar alleen als je op tijd bent.” Duwde ze hem nog een tree naar beneden. Hij knikte en vertrok zo snel hij kon in de richting van Ravi haar huis. “Ik zal altijd van je houden.” Hoorde hij Ravi hem nog achterna roepen. Hij versnelde zijn tempo, er stond duidelijk iets te gebeuren en hij moest op het juiste moment op de juiste plek zijn.

“Wat ga je doen?” Vroeg Vince toen hij bij Liv in de deuropening verscheen. Ze keek verschrikt op, ze had hem niet verwacht.

“Ik ga....Vince?” Met grote stappen kwam hij op haar af. Een hand greep haar in de zij, de andere in haar nek. Hij drukte haar tegen zich aan en zoende haar zoals hij al zo vaak had willen doen. Ze verstijfde door de schrik, maar niet voor lang. Haar hand landde op zijn schouder, en de andere streelde zijn weg omhoog naar zijn achterhoofd om hem terug te zoenen.

“Ik vertrek morgenochtend.” Fluisterde ze teleurgesteld toen hij haar weer los liet.

“Ik ga met je mee.” Fluisterde hij terug. Verbaasd, maar vol hoop en dankbaarheid keek ze naar hem op.

Vince voelde de explosie voor hij hem kon horen of zien. De luchtdruk in de kamer veranderde te snel. Meteen drukte hij Liv weer tegen zich aan en sloeg beschermende armen om haar heen. Nog voor het vuur of de splinters hen hadden kunnen bereiken had hij een beschermende bol van magie gecreëerd. Met behulp van de wind en het vuur bracht hij hen ongezien naar een donker steegje inde schaduw van een naburig gelegen huis.

“Als we nu gaan denkt iedereen dat we dood zijn. Dat zou wel eens van pas kunnen komen.” Zei hij terwijl ze naar de mensen keken die nu op het verwoeste huis af rende.

“Wil je geen afscheid nemen?” Vroeg Liv, die Ravi ook ten tonele zag verschijnen. Hij schudde zijn hoofd.

“Ik denk dat we dat daar juist al gedaan hebben. Ze wist dat dit ging gebeuren en ze wist dat we elkaar niet meer zouden zien. Het is goed zo.” Ze knikte en pakte zijn uitgestoken hand aan.

“Waar gaan we naar toe?” Vroeg ze, wetende dat hij deze wereld een stuk beter kende dan zij.

“Ik dacht het grote water over te steken. Het is een lange reis naar de haven, laat staan de reis op zee. Maar aan de andere kant zal niemand weten wie jij of de Kortanen zijn.”

“Ben je daar al eens geweest?” Vince knikte en trok haar dichter tegen zich aan. “Mijn familie woont daar.”

Einde